

להקפיד על כיסוי הראש בטלית כל עת התפילה וקריה"ת וכל זמן שהטלית עליו

כתוב בשו"ע הל' ציצית סי' ה' סעיף ב': ונכון שיכסה ראשו בטלית.

ופירש המשנ"ב בשם הב"י והב"ח שכיסוי זה מכניע לב האדם ומביאו לידי יר"ש, ועי' בט"ז שדעתו דנכון שלא יסיר הכובע הקטן שעל ראשו בעת התפילה אף שהוא מכסה ראשו בטלית ג"כ, וכתב הב"ח דצריך שיהא הטלית על ראשו מתחילת התפילה עד סופה. עכ"ל המשנ"ב ועי"ש עוד.

וכתב הבאר היטב סק"ג: וצריך לכסות ראשו מתחילת התפילה עד סופה כדי שיתפלל באימה.

וכתב השערי תשובה: עי' באה"ט וכו' וכתב בדבר שמואל סי' קכ"ג עטיפת הטלית מצוה שיהיה הטלית על הראש ולא על הכתפים לבד וכו', וכן כתב ג"כ הרדב"ז ח"א סי' שמ"ג שאותן שאין מכסין הראש בשעת התפילה עושין שלא כדיון וכן נהגו ומנהג אבותינו תורה היא עי"ש, ובדבר שמואל שם הזכיר מתשובה זו של הרדב"ז עי"ש. עכ"ל השע"ת.

והפוסקים התבטאו בלשונות חריפים על אלו שאין מקפידים על כיסוי ראשם בטלית, ומביאים לשון:

המגן גיבורים סי' צ"א סק"ג בשם המאירי (הו"ד גם בשד"ח כללים מערכת ג' אות ע"א) "ראיתי בתי כנסיות יש מסירים הסרבל מעליהם ונשארים בכובע הקטן (כיפה) ואומרים הזמירות (פסוקי דזמרה) וברכות וקריאת שמע, משום החוס, ובדאי חציפות מקרי".

ולשון המקור חיים להחות יאיר סי' נ"ג סעיף א': "ויהיו דברי אלה נגד המשחיתים שמטילים העטרה של טלית אחר גיום כל התפילה, ואין זה רק קלות ראש".

ולשון האליהו רבא ס"ק ד' בשם ספר עדי זהב: "ומכל מקום צריך לכסות ראשו מתחילת התפילה ועד סופו, ולא כמו קצת אנשים שמברכין על הטלית וזורקים אותו מאחוריהם, ועליהם נאמר ואותי השלכת אחורי גויך".

וזהו ולהב"ח יהא ראשו מכוסה בטלית כל זמן שהטלית עליו, וזלה"ק: ונראה דהיינו לומר שראשו יהא מכוסה בטלית של מצוה כל שעה, שלא יהא רגע בגילוי הראש כל זמן שהטלית עליו, וכך הוא ניהוג הצנועים.

וכ"ש שהש"ץ היורד לפני התיבה והגבאי הקורא לתורה ושאר העומדים סביב הבימה, לא יקלו ראשם, ויהא ראשם מכוסה בטלית כל הזמן, ולא יבזו כבוד התורה"ק והציבור בהסרת הטלית מעל ראשם!

[וראה במשנ"ב סי' קמ"א סקט"ז בשם הלבוש בגודל מעלתו של הגבאי שהוא כביכול במקום השי"ת והקורא הוא הסרסור במקום משה והעולה הוא המקבל במקום כל ישראל! ובשם האור זרוע מביא שהג' הם כנגד ג' אבות!]

ובספר זכור לאברהם על הרה"ק מתולדות אהרן זצוק"ל מובא בח"א עמ' קצ"ד בבארת יצחק:

בארת יצחק

אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי, ואין צריך להסיר הטלית מעל הראש כלל ועיקר, והמסיר הטלית לפעמים דהיינו אם אירע במחשבה לא הפסיד, ומי שאינו מכסה ראשו כלל בתוך התפילה נקרא גבעוני וכו' ומסיים: לכן יזהר כל אדם לכסות ראשו בשעת התפילה מהחל עד כלה ומנהגן של ישראל תורה היא, עכ"ל.

הנמצא בירושלים תוכב"א שנת אלף תתנ"ו לשטרות (ר"א ש"ו ליצירה) נעתק הס' וחתם עליו רבי יוחנן בן זכאי מירושלים קיבל מאליהו הנביא ז"ל אחר חורבן הבית וגילה לו שבן כוזיבא אינו משיח, וצוה לכסות הראש בטלית בבית הכנסת בשעת התפילה מראש ועד סוף ואפי' בימים טובים שהוא ימי שמחה, וסימנו

ואגב אורחא אציין מה שמצאתי בס' זכרון יעקב יוסף (מערכת ע') בגודל החיוב לכסות ראשו בטלית בשעת התפילה שראה כמה אנשים שאינם נזהרים בזה, שמצא כתי"י עתיק בענין זה בירחון תורני 'אוהל מועד' (חובת ב') וז"ל: העתק אות באות מבית עקד הספרים אשר היה אצל הרה"צ מסאדיגצ'י זלה"ה, מצאתי בכ"י

ובסידור ברכה ותהילה שיצא לאור בהשגחתו ובהוראתו ובפיקוחו של כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן זיע"א, כתוב לפני קריה"ת: מנהגינו שיתכסה כל אחד הטלית על ראשו, ולא בשטריו, וכ"ש שלא ישב ביארמיקע לבד. ואסור לדבר בשעת קריה"ת אפי' בין גברא לגברא. עכ"ל.